

Velké díry Malediv

Poslední ráj nebo taky jeden z přírodních divů světa. I tak se říká souostroví, ležícímu těsně pod rovníkem v Indickém oceánu. Přijměte pozvánku na jeden skutečně exotický výlet.

Z bikini pláže ostrova Dhiffushi je výhled na jeden z nejstarších rezortů Malediv.

“ Co se tady dá podniknout? Odpověď je jasná: potápět a šnorchlovat! “

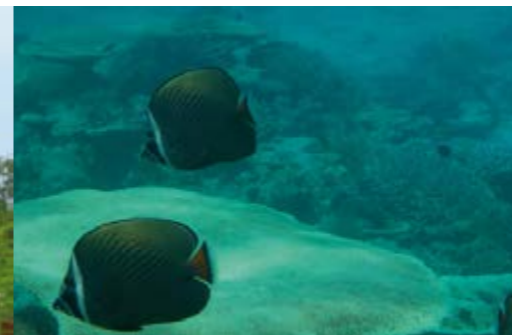
Jediný hotel na ostrově Dhiffushi stylem nezapadá do místní zástavby, ale je moc příjemný.

Tyrkysová pláž ostrova Gulhi.

Turisty oblíbené jsou výlety na písčiny v moři, kterým se říká sand bank.

Maledivy tvoří téměř 1200 ostrovů, 200 z toho je obydlených. Většina lidí si představí křišťálově čistou vodu, bílý písek na prázdných plážích, rozmanitý podmořský život a luxusní chatky a vily, každou s vlastním vstupem do moře. Jinými slovy dovolenou pro vyvolené. Na následujících řádcích vám ale ukážeme, že to jde i jinak. Donedávna mohli turisté jezdit jen do rezortů. Na maledivských ostrovech jich je už přes sto a další pořád přibývají. Platí tam „západní“ pravidla, je možné se kdekoli koupat v plavkách, pít alkohol, chodit v jakémkoli oblečení. Je to ale pět let, co maledivská vláda povolila cestování na tzv. lokální ostrovy, tedy ty, kde žijí „běžní“ Maledivci. Ideální pro ty, kteří chtějí žít nějaký čas s místními, poznat jejich kulturu, ochutnat speciality, prostě strávit dovolenou aktivněji, dobrodružněji a v neposlední řadě i výrazně levněji.

Až do roku 2010, kdy byl otevřen první penzion, bylo cestování na tyto obydlené ostrovy zakázané. Dostat se tam dalo jen se speciálním povolením úřadů, které ho ale udělovaly téměř výhradně jen filmařům, fotografům a některým výpravám. Nikdy ne turistům. To se změnilo za vlády prvního demokratického prezidenta Malediv Muhammada Našida. Ten v roce 2008 ukončil třicetiletou autokratickou vládu Maumúna Abdala Gajúma a zavedl řadu reforem. V roce 2012 byl po protestech donucen rezignovat, v následujících volbách zvítězil jeho protivník Abdalláh Jamín, nevlastní bratr bývalého vládců. Exprezident Našíd skončil ve vězení a v názorech na tyto dva politiky je země dodnes rozdělena zhruba napůl.

Možnost cestovat na domorodé ostrovy zůstala, a tak se můžeme vydat na některé z nich. S pomocí internetu je možné se celkem slušně zorientovat, my jsme měli navíc to štěstí, že jsme narazili na Češku Lucku Mohelníkovou, která na Maledivách dlouho žije a je schopná a ochotná se vším pomoci. Maledivy totiž - jako správná „jižanská“ země - v mnohém fungují tak, že je na všechno dost času. Pokud navíc nechcete utrácet velké peníze za dopravu hydroplány nebo rychloloděmi, ale chcete se spolehnout na běžné trajekty, zjistíte, že dostat se na některý ze vzdálenějších atolů může trvat i týden a víc. Rozhodli jsme se proto navštívit tři atoly blízko hlavního města Malé.

Tato metropole leží zhruba uprostřed země, žije tu přes sto tisíc lidí a zeleň nebo klidná zákoutí byste tu hledali jen těžko. Za návštěvu určitě stojí některé památky jako Velká páteční

mešita nebo Islámské centrum, ale hlavně trh s ovocem. Napít se z čerstvého kokosu a zakousnout se do sladkých malých banánů nebo jedné z místních typických pochutin, kokosové tyčinky bondi, je ideální start dovolené.

Pokud se ale nechcete ve velkém horku prodírat rušnými uličkami plnými skútrů a aut, je lepší rychle z hlavního města odjet. Trajektová doprava funguje spolehlivě a cesta stojí kolem dvou dolarů na osobu. Nejprve míříme na Severní atol Malé a jeho nejsevernější místo, ostrov Dhiffushi. Cesta trajektem trvá necelé tři a půl hodiny a ubíhá rychle. Projíždí se totiž kolem mnoha dalších ostrovů a také vidíme několik luxusních rezortů. Ostrov Dhiffushi je malý, klidný, větší hluk tu dělá jen generátor zásobující ostrov elektřinou. Možností, kde se ubytovat, je několik, všude je ale prázdno. Je totiž polovina května, na Maledivách začátek turisticky méně oblíbeného období dešťů. Malá, ale krásná bikini beach, tedy pláž, kde je v čisté muslimské zemi možné se koupat v plavkách, je kousek od hotelu a má výhled na jeden z rezortů.

Možná si řeknete, co kromě válení na pláži v téhle zemi dělat. Odpověď je jasná: potápět se nebo šnorchlovat. Podmořský život

DOPRAVA NA MALEDIVÁCH: AUTA TU NEHLEDEJTE

Málokde byste našli míň aut než na Maledivách. Nejenže 99 % státu tvoří voda, ale i drtivá většina z ostrovů je naprosto bez aut. Nemají tu asfalt, silnice, světelné křižovatky ani kruhové objezdy. Na zhruba 350 000 obyvatel připadá 4500 aut, většina z toho jsou taxíky v hlavním městě Malé. I tady ale lidé jezdí hlavně na skútrech, těch je po celém souostroví registrováno 68 tisíc. Na menších ostrovech je dopravním prostředkem maximálně kolo, z přístavu vám věci do penzionů vozí nejčastěji na ručním vozíku nebo v kolečku. Asfaltové silnice najdete jen na uměle vybudovaném ostrově Hulhumalé, kde je nejvyšší povolená rychlost 30 km/h. I tak tu má podle místních jeden z bohatých obyvatel ferrari.

je tu totiž tak fantastický, že nebudete chtít vylézt z vody. Už během prvního ponoření do křišťálově čisté vody natrefíte jen několik desítek metrů od břehu na rejnoky, o kousek dál nás vítala hejna malých rybiček jak z filmu Hledá se Nemo. Voda tu má kolem 27 stupňů, takže v ní vydržíte dlouho, a pohledu pod hladinu se skoro není možné nabažit.

Jakmile pak vylezete z vody zpátky na břeh, čeká vás další „malý div“, místní lidé. Jen tak někde nezažijete, aby byli úplně všichni milí a přátelští, a to bez pocitu, že z vás coby „bohatého Evropana“ chtějí tahat peníze. Naopak, sami téměř nic nemají, a přitom by se rozdali. Jsou totiž ještě téměř nezkažený turistickým ruchem, a tak je pro ně každý nový člověk zajímavým zpestřením většinou stereotypního života. A dokáží zlomit spoustu tabu o muslimech a velmi rádi s námi vedli debaty o náboženství, politice i běžném životě v obou tak rozdílných částech světa.

Největším zážitkem z celé cesty bylo pozvání místních kluků na večerní krmení jejich „domácích mazlíčků“. Několik měsíců učili večer co večer hejno malých žraloků a rejnoků připlouvat ke břehu a nechat se krmit z ruky zbytky ryb. Nechali i nás si to zkusit, i když

s varováním, že bodnutí tohoto typu rejnoka znamená většinou přijít minimálně o nohu. Byl to úžasný zážitek. Draví žraloci nám kusy ryb trhali z ruky jako diví, zato sametoví rejnoci něžně překryli celou ruku a jemně si rybu ukusovali.

Na všech ostrovech je možné sehnat někoho s loďkou, kdo vás vezme šnorchlovat na nejzachovalejší části korálových útesů. Za zhruba třicet dolarů nás odvezli hned na několik míst, a tak jsme během jednoho dne honili delfíny, potápěli se s želvami, rejnoky i obrovskými hejny pestrobarevných rybiček. Jen na žraloky a vzácné manty jsme štěstí neměli.

Útesy jsou krásné kolem téměř všech ostrovů, cenově nejvýhodnější byly nabídky na třetím z těch, které jsme navštívili, ostrově Mafushi. Je jedním z turisticky víc poznamenaných, jsou tu restaurace, několik desítek možností ubytování a kolem přístavu vede ulice, kterou jsme s trochou fantazie nazvali promenádou. Za půl dne jsme ostrov obešli a sami se tak přesvědčili, jak moc se tu cílí na cestovní ruch. Na každém volném místě roste hotel nebo alespoň malý penzion, práce se nezastaví často ani pozdě večer nebo brzy ráno.

O poznání klidnější byly zbývající dva ostrovy, Gulhi a Fulidhoo. Gulhi je snadno dostupný trajektem z hlavního města, jen směrem na jih do Jižního atolu Malé. I tady vyrůstají nové penziony, ale v mnohem menší míře. Ostrov je malý, přejdete ho za pár minut. A jak to tak bývá, ukázalo se nám tady, jak je svět malý. Jedinými dalšími turisty na ostrově byly dvě Češky.

Na Fulidhoo jsme zamířili hlavně kvůli tomu, že je zase úplně jiný. Měří jen zhruba 200 x 600 metrů a jedinou možností, kde bydlet, jsou dva malé guesthousy, každý jen se čtyřmi pokoji. Tady jako by se život zastavil, ostrov je v ještě jižnějším atolu Vaavu, od uspěchané metropole vzdálený několik hodin cesty. Pro místní jsme proto byli vítaným zpestřením, a tak vyhledávali naši společnost, hned jak jsme opustili pokoj nebo bikini pláž, kam místní nechodí. Zato rádi vysedávají u přístavu ve speciálních, mimochodem nečekaně velmi pohodlných síťových křesílkách a zajímají se o všechno z našeho „západního“ života. Pro většinu Maledivců, se kterými jsme se setkali, je totiž možnost podívat se do Evropy tím největším snem. Jenže na rozdíl od nás, kteří jsme třeba snili o tom, podívat se na Maledivy, si ten sen splní jen s minimální pravděpodobností. I tak jim ale zůstává úsměv na rtech a v duši pohostinnost a žádná závist.

Text a foto: Radka Kučerová

Vyhrazenou „bikini beach“ pro koupání Evropanů najdete na většině lokálních ostrovů.

Trajekt – nejlevnější dopravní prostředek mezi ostrovy.

Ulice běžné maledivské vesnice.

Jedna z mnoha zábav pro turisty: pozorování delfinů.

Krásná a liduprázdňá pláž ostrova Gulhi.

Romantický západ slunce na ostrově Gulhi.

„Žraloci nám kusy ryb trhali z ruky jako diví, zato rejnoci si rybu jen jemně ukusovali.“

NA MALEDIVY S MALÝM DÍTĚTEM

Zatím nikde jsem se nesetkala s takovou bezmeznou a upřímnou láskou k dětem. Rodiny tu běžně mívají pět až sedm dětí, každý, i malý ostrov má svoji školu. Cestovat na Maledivy s dítětem je naprosto bezproblémové. Hygiena v pořádku, v obchodech seženete běžně i pleny a další potřeby, problematická je snad jen kořeněná strava v místních bistroch, avšak i to se dá domluvit. Dítě vám navíc otevírá dveře do domovů, ale i srdcí místních lidí, kteří mu neustále něco dávají. Ne každému evropskému dítěti je ovšem velký zájem příjemný, zvláště když místní vyjadřují náklonnost pokusy o pochování v náručí nebo „laškovným štípáním“ do tváří.